

Sygnatura akt XII C 764/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Musielak

Protokolant: p.o. stażysty Aleksandra Strzałkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa Miasta P.-Zarządu Dróg Miejskich

przeciwko Park (...) Sp. z o.o. w P., (...) Sp. z o.o. w B. i J. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 228.717, 60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 193.205,70 zł od dnia 31 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- 35.511,90 zł od dnia 18 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie odsetek oddała powództwo;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 25.853,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 14.417,00 zł kosztów zastępstwa procesowego.

SSO JACEK MUSIELAK

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2016 r. **powód – Miasto P. – Zarząd Dróg Miejskich** wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwani - Park (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz J. K. mają zapłacić powodowi kwotę 228.717,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 16.293,78 zł od dnia 19 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, stanowiącej część należności z faktury VAT nr (...)z dnia 1 kwietnia 2014 r., 64.912,75 zł od dnia 19 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, stanowiącej część należności z faktury VAT nr (...)z dnia 2 maja 2014 r., 25.543,21 zł od dnia 19 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, stanowiącej część należności z faktury VAT nr (...)z dnia 2 maja 2014 r., 64.912,75 zł od dnia 19 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, stanowiącej część należności z faktury VAT nr (...)z dnia 2 czerwca 2014 r., 25.543,21 zł od dnia 19 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, stanowiącej część należności z faktury VAT nr (...)z dnia 2 czerwca 2014 r., 31.511,90 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, stanowiącej należność z noty odsetkowej nr (...)(...)z dnia 18 stycznia 2016 r. tytułem skapitalizowanych odsetek. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwani w dniu 20 maja 2012 r. zawarli umowę konsorcjum celem złożenia oferty w przetargu organizowanym przez powoda na trzyletnią dzierżawę nieruchomości przeznaczonych na parkingi buforowe. Zgodnie z treścią przedmiotowej umowy strony ponosiły solidarną odpowiedzialność za jej wykonanie. W dniu 15 czerwca 2012 r. Konsorcjum zawarło z powodem umowę dzierżawy nieruchomości nr (...). Strony ustaliły miesięczny czynsz dzierżawny w wysokości 89.766,53 zł płatny z góry, 7 dni od otrzymania faktury VAT, jednak nie później niż od 15 dnia każdego miesiąca. Konsorcjum uiszczało należności tytułem wystawianych faktur nieregularnie

i w niepełnych kwotach. Mając to na uwadze z dniem 30 czerwca 2014 r. powód wypowiedział zawartą z Konsorcjum umowę dzierżawy. Pozwani pomimo wezwania ich do zapłaty zaległych należności do dnia dzisiejszego nie uregulowali swego zobowiązania względem powoda (k. 1-5).

Nakazem zapłaty z dnia 22 marca 2016 r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu zasądził zgodnie z żądaniem powoda (k. 52).

Pismem z dnia 1 kwietnia 2016 r. pozwany J. K. wniósł sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, w którym wskazał, że Lider Konsorcjum spółka PARK (...) Sp. z o.o. przejął od niego na mocy pisemnego porozumienia z dnia 19 lutego 2013 r. zobowiązania w pokryciu wszelkich strat wynikłych z prowadzenia parkingów buforowych na podstawie umowy dzierżawy. W związku z powyższym pozwany wskazał, że przedmiotowy Nakaz Zapłaty go nie dotyczy i powinien być skierowany w całości do spółki Park (...) Sp. z o.o., gdyż zobowiązania objęte tymże nakazem zapłaty powstały po zawarciu przez pozwanego porozumienia z w.w. spółką (k. 63-64).

Pismem z dnia 12 kwietnia 2016 r. pozwany (...) Sp. z o.o. wniósł sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że konsorcjum początkowo w należyty sposób wywiązywało się ze swoich zobowiązań, wynikających z zawartej umowy dzierżawy do momentu, kiedy w skutek okoliczności niezależnych od Konsorcjum, których nie można było przewidzieć w momencie składania oferty, przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu. Jako przyczyny tego stanu rzeczy pozwany wskazał fakt, że w miesiącu marcu 2013 r. przystąpiono do remontu ul. (...), przy której zlokalizowany był jeden z parkingów buforowych co spowodowało praktycznie wyłączenie z ruchu tegoż parkingu, który generował znaczący przychód, co poskutkowało spadkiem o ok 50% z kwoty 50-55 tys. miesięcznie do 20-25 tys. Pozwany podkreślił przy tym, że w momencie składania oferty przez Konsorcjum nie było żadnych informacji na temat planowanej inwestycji drogowej. Po zakończonym remoncie ul. (...) doszło zaś o zmiany organizacji ruchu – wprowadzenie zakazu skrętu w lewo od strony centrum miasta w ul. (...) co spowodowało dalsze ograniczenia w korzystaniu z parkingu i przełożyło się na znaczące zmniejszenie ilości klientów korzystających z tego parkingu. Pozwany wskazał także, że w trakcie trwania umowy pomiędzy stronami doszło do otwarcia przy ul. (...) nowego Dworca PKP wraz z Galerią Handlową, w której mieścił się wielopoziomowy parking, co także wpłynęło na ilość klientów korzystających z parkingu buforowego Konsorcjum.

Mając na uwadze te okoliczności Konsorcjum już od połowy 2013 r. interweniowało u powoda celem obniżenia czynszu dzierżawnego, jednakże powód nie wyrażał zgody na zmianę umowy dzierżawy. Ostatecznie Lider Konsorcjum pismem z dnia 21 marca 2016 r. wezwał powoda do zapłaty kwoty 365.461,65 zł tytułem odszkodowania za obniżone przychody z parkingu buforowego położonego przy ul. (...) w okresie od marca 2013 r. do czerwca 2014 r. Pismem z dnia 11 kwietnia 2016 r. Konsorcjum dokonało potrącenia przysługującej mu względem powoda wierzytelności z należnościami, dochodzoną w niniejszym postępowaniu przez powoda.

Nadto z uwagi na fakt, że zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy w okresie od marca 2013 r. do czerwca 2014 r. spadł z przyczyn niezależnych od dzierżawcy o ok 30% pozwany wniósł na zasadzie art. 700 k.c. oraz 357¹ k.c. o obniżenie wysokości należnego powodowi czynszu dzierżawnego w miesiącach od marca 2013 r. do czerwca 2014 r. o 30% z kwoty 89.766,53 zł brutto miesięcznie do kwoty 62.837,53 zł brutto miesięcznie. Jednocześnie pozwany zgłosił zarzut potrącenia wierzytelności powstałej z tytułu uregulowanego czynszu w wysokości wyższej niż należna, z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Pozwany podniósł także, że działanie powoda, który celowo zataił przed uczestnikami postępowania przetargowego fakt planowanego remontu ul. (...) narusza obowiązek lojalności kontraktowej wyrażony w art. 354 k.c. powodując, że roszczenie powoda, w istocie stanowi nadużycie prawa i jako takie nie powinno podlegać ochronie (k. 72-77).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r. pozwany Park (...) Sp. z o.o. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 22 marca 2016 r. zaskarżając przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swego sprzeciwu pozwany podniósł okoliczności tożsame z tymi wskazywanymi przez pozwanego (...) Sp. z o.o. Nadto pozwany podniósł, że wskazuje do potrącenia także odszkodowanie w postaci utraconego majątku ruchomego w postaci 7 systemów parkingowych, które były własnością pozwanego ad 1 i które utracił on w związku ze sprawą nieuregulowanych rozliczeń pomiędzy pozwanym, a spółką (...), która świadczyła dla Konsorcjum usługi ochrony na wszystkich parkingach buforowych w okresie od 1 października 2012 r. do 31 lipca 2013 r. (k. 149-154).

Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd wezwał pozwanego J. K. do usunięcia braku sprzeciwu z dnia 1 kwietnia 2016 r. poprzez wykazanie czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawienie zarzutów oraz przedłożenie 3 odpisów sprzeciwu z załącznikami (k. 178).

Pismem z dnia 29 czerwca 2016 r. pozwany – J. K. uzupełnił braki sprzeciwu wskazując, że zaskarża nakaz zapłaty z dnia 22 marca 2016 r. w całości (k. 180-183).

Pismem z dnia 14 lutego 2018 r. pełnomocnik powoda powołując się na zawily charakter sprawy oraz wielokrotne analizowanie całości dokumentacji i nakład pracy pełnomocnika powoda wniósł o zasądzenie wielokrotności kosztów zastępstwa procesowego (k. 335-339).

Tak ukształtowane stanowiska stron utrzymały się do chwili wydania wyroku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2012 r. pozwani Park (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz J. K. zawarli umowę konsorcjum w celu złożenia wspólnej oferty w przetargu organizowanym przez powoda na dzierżawę nieruchomości przeznaczonych na parkingi buforowe. Liderem konsorcjum została spółka Park (...) Sp. z o.o. Udział pozwanego J. K. w Konsorcjum ograniczony był jedynie do zapewnienia doświadczenia niezbędnego do złożenia oferty w przetargu realizowanym przez powoda.

W dniu 15 czerwca 2012 r. w wyniku przeprowadzenia postępowania przetargowego została zawarta umowa dzierżawy nr (...) pomiędzy powodem, a Konsorcjum. Przedmiotem tejże umowy była trzyletnia od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. dzierżawa nieruchomości położonych w P. przy ulicach (...) I, D. II, Pułaskiego oraz C. w celu prowadzenia parkingów buforowych. Strony ustaliły miesięczny czynsz dzierżawny w wysokości 89.766,53 zł, płatny z góry od otrzymania faktury VAT, jednak nie później niż do 15 dnia każdego miesiąca.

Pozwany J. K. nigdy nie brał czynnego udziału wykonywaniu umowy dzierżawy. Porozumieniem z dnia 19 lutego 2013 r. pozwany K. zrzekł się na rzecz Lidera Konsorcjum na podstawie pkt. 4 ust. 1 Umowy konsorcjum swego udziału w wysokości 10% osiągniętych przez konsorcjum zysków, a lider konsorcjum zobowiązał się uczestniczyć w miejsce pozwanego w stratach, do pokrycia, których pozwany zobowiązany był mocą umowy Konsorcjum. Ustalenia porozumienia dotyczyły udziałów w zyskach i stratach osiągniętych od momentu obowiązywania umowy konsorcjum (§ 1 porozumienia). Zgodnie z § 3 Porozumienia lider konsorcjum przejął wszelkie prawa i obowiązki uczestnika konsorcjum – pozwanego K. i zwolnił go z wszelkich zobowiązań wobec (...) wynikających z umowy dzierżawy.

Dowód: okoliczności bezsporne, umowa dzierżawy wraz z załącznikami (k. 33-46), umowa konsorcjum (k. 47-50), porozumienie do umowy konsorcjum (k. 354-355), dokumenty dotyczące przetargu (k. 87-105), przesłuchanie J. K. (płyta k. 360).

W okresie od lipca 2012 r. do marca 2013 r. trwał remont ul. (...), natomiast w miesiącu marcu 2013 r. rozpoczął się remont torowiska tramwajowego przy tejże ulicy, przy której zlokalizowany był jeden z parkingów buforowych prowadzonych przez konsorcjum. Remont ten prowadzony był przez Zarząd (...) w P.. W trakcie remontu nawierzchni

zajęty został jeden z pasów ruchu ulicy (...), jednakowoż ruch samochodowy wzdłuż ulicy nie został całkowicie wstrzymany. Po zakończonych pracach remontowych, zgodnie z decyzją (...) zmieniono organizację ruchu przy ul. (...) wprowadzając zakaz skrętu w lewo od strony centrum miasta w ul. (...).

Konsorcjum od połowy 2013 r. kierowało do powoda szereg pism celem obniżenia czynszu dzierżawnego z tytułu przedmiotowej umowy dzierżawy, argumentując swe żądanie spadkiem przychodów z umowy dzierżawy, na skutek okoliczności od dzierżawcy niezależnych. Jednakże powód nie wyrażał zgody na zmianę umowy dzierżawy.

Powód za miesiąc luty 2014 r. wystawił konsorcjum dwie faktury (...). Pozwany część należności z tytułu przedmiotowych faktur w kwocie 51.9000 zł uiszczył w dniu 16 maja 2014 r.

Powód za miesiąc marzec wystawił konsorcjum kolejne dwie faktury nr (...), które pozwany powinien był zapłacić jeszcze w marcu, natomiast konsorcjum uiszczyło zapłatę za jedną z faktur nr (...) częściowo w dniu 19 maja 2014 r.

Podobnie powód wystawił konsorcjum faktury za miesiąc kwiecień 2014 r. nr(...)oraz (...), za miesiąc maj (...),(...) za miesiąc czerwiec (...)(...). Pozwani nie uregulowali jednak należności wynikających z przedmiotowych faktur. Mając to na uwadze powód pismem z dnia 30 czerwca 2014 r. powód wypowiedział umowę dzierżawy powołując się na § 9 ust 6 przedmiotowej umowy tj. zaleganie przez pozwanych z zapłatą czynszu za dwa kolejne okresy płatności.

Łącznie pozwani jako członkowie konsorcjum nie uregulowali należności z następujących faktur (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r., na kwotę 16.293,78 (częściowo pokryta z gwarancji bankowej), (...)z dnia 2 maja 2014 r. na kwotę 64.912,75, (...)z dnia 2 maja 2014 r., na kwotę 25.543,21 zł, (...)z dnia 2 czerwca 2014 r., na kwotę 64.912,75 zł, (...)z dnia 2 czerwca 2014 r. na kwotę 25.543,21 zł. (łącznie 197.205,70 zł).

Pozwany (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 8 lipca 2014 r. zaproponował powodowi rozłożenie zadłużenia na 12 miesięcznych lat. Powód pismem z dnia 22 lipca 2014 r. odpowiedział na pismo pozwanego, jednakowoż pomiędzy stronami nie doszło do porozumienia w zakresie spłaty zadłużenia.

Powód w dniu 18 stycznia 2016 r. skapitalizował odsetki od niezapłaconych faktur i wystawił notę odsetkową na kwotę 31.511,90 zł. Powód pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. skierowanym na adres siedziby lidera konsorcjum wezwał pozwanych do zapłaty. W związku jednak z nieodebraniem przedmiotowego pisma przez lidera konsorcjum oraz z otrzymaniem w dniu 3 lutego 2016 r. pisma z nowym adresem siedziby pozwanego Park (...) Sp. z o.o. powód ponownie wezwał pozwanych do zapłaty pismem z dnia 8 lutego 2016 r. Nadto pismem z dnia 10 lutego 2016 r. powód przesłał pozwanemu oryginał noty odsetkowej, który został zwrócony wraz z nieodebraną korespondencją w dniu 20 stycznia 2016 r.

Pismem z dnia 21 marca 2016 r. Lider Konsorcjum – spółka Park (...) Sp. z o.o. wezwał powoda do zapłaty kwoty 365.461,65 zł odszkodowania z tytułu obniżonych przychodów z parkingu buforowego przy ul. (...) w P. w okresie od marca 2013 r. do czerwca 2014 r. oraz z tytułu utraty majątku ruchomego w postaci systemów parkingowych, zainstalowanych w parkingach buforowych w P..

Następnie pismem z dnia 11 kwietnia 2016 r. lider konsorcjum dokonał potrącenia przysługującej mu względem powoda wierzytelności z należnościami dochodzonymi przez powoda.

Dowód: pismo z dnia 10 lutego 2016 r. wraz z załącznikami (k. 9-12), nota odsetkowa (k. 13), wezwanie do zapłaty z dnia 20 stycznia 2016 r. (k. 14-17), pismo z dnia 22 lipca 2014 r. (k.17-18), pismo z dnia 8 lipca 2014 r. (k. 19), Faktury VAT wraz z załącznikami (k. 20-31), wypowiedzenie umowy dzierżawy (k. 32), (...) Sp. z o.o. (k. 80-86), korespondencja stron (k. 106-118, 230-237), zestawienie przychodów i kosztów oraz wydruki kasowe (k. 119-146), oświadczenie o potrąceniu (k. 147-148), (...) Sp. z o.o. (k. 191-198), raporty zajętości miejsc parkingowych (k. 222-226), protokół posiedzenia Komisji (...) (k. 227-229), przesłuchanie J. L. (płyta k. 347),

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy.

Wiarygodność kserokopii dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych. W zakresie materiału osobowego postępowanie sądowe ograniczone zostało do przesłuchania stron, z ograniczeniem do strony pozwanej.

Zeznania J. L.- prezesa zarządu pozwanego ad. 1 Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w którym znalazły one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne jego twierdzenia odnośnie zawarcia z pozostałymi pozwanymi umowy konsorcjum oraz okoliczności związanych z wygraniem przetargu organizowanego przez powoda i podpisaniem umowy dzierżawy. Sąd nie dał natomiast wiary twierdzeniom pozwanego odnośnie wpływu remontu ul. (...) na przychody z tytułu prowadzenia parkingów buforowych, gdyż nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Podkreślenia wymaga bowiem, że na potwierdzenie tychże twierdzeń pozwany przedstawił jedynie prywatne zestawienia i tabelki, które nie zostały w żaden sposób uprawdopodobnione poprzez chociażby przedstawienie ksiąg rachunkowych pozwanego. Nadto, wbrew twierdzeniom pozwanego, jakoby remont ulicy (...) wpłynął na zmniejszenie ilości osób korzystających z parkingu, z wyciągów i dokumentów kasowych przedstawionych w sprawie wynika, iż w okresie od marca 2013 r. ilość osób korzystających z parkingu przy ul. (...) wzrosła. Nadto zaznaczyć należy, że pozwany początkowo swe roszczenia w stosunku do powoda wywodził właśnie z faktu zmniejszenia ilości osób korzystających z parkingu, aby później w toku postępowania – po przedstawieniu przez powoda dokumentów przeczących tej okoliczności – pozwany zaczął podnosić, że spadek przychodu z tytułu dzierżawienia parkingu przy ul. (...) spowodowany był spadkiem ilości osób, które pozostawiały samochody na parkingu na dłuższy okres czasu. Co więcej godzi się zauważyć, że świadek, jako prezes spółki będącej liderem konsorcjum nie orientował się w takich kwestiach jak zasady wydawania paragonów na zarządzanych przez niego parkingach, wskazując, że nie wie, czy wydruk paragonu następował każdorazowo po opuszczeniu parkingu przez pojazd. Powyższe sprawia, że twierdzenia pozwanego odnośnie spadku przychodu z parkingu przy ul. (...) jawią się jako niewiarygodne i niczym nie udowodnione. Co więcej, w kontekście braku pewności co do rzetelności dokumentowania faktycznej ilości pojazdów korzystających z parkingu nie wykluczone jest, że przychód, który pozwani uzyskiwali w rzeczywistości był jeszcze większy. Mając to na uwadze, powyższe twierdzenia pozwanego uznać należało jedynie za element strategii procesowej poczytany na uzyskanie korzystnego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Podobnie twierdzenia pozwanego J. K. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w którym znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny w niniejszej sprawie. Nadto Sąd uznał zeznania pozwanego za jedynie w niewielkim zakresie przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, nie brał on bowiem udziału w bieżącym zarządzaniu parkingami i wykonywaniu umowy dzierżawy, a jego rola w konsorcjum ograniczyła się w istocie jedynie do postępowania przetargowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powód Miasto P. – Zarząd Dróg Miejskich domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 228.717,60 wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów postępowania oraz kosztów opłaty sądowej od pełnomocnictwa.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Konsorcjum nie jest zdefiniowane w polskim prawie; jest to twór powołany w drodze umowy przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, które zobowiązują się wspólnie dążyć do osiągnięcia wytyczonego celu gospodarczego. Konsorcjum nie musi przy tym posiadać oznaczonej struktury organizacyjnej (organów), nie musi też być wyposażone w majątek własny, wyodrębniony z majątku jego uczestników. Według niemal jedyne stanowiska

w nauce prawa reprezentowanego przez S. W., „umowa konsorcjalna jest wzbogaconą umową spółki prawa cywilnego (ewentualnie – spółką jawną)” (por. S. Włodyka, *Strategiczne umowy przedsiębiorców*, Warszawa 2000, str. 259 i n., oraz *Prawo umów w obrocie gospodarczym* pod red. S. Włodyki, Warszawa 2001, str. 561). Umowa konsorcjalna należy zatem do kategorii umów nienazwanych i przez większość przedstawicieli nauki i w orzecznictwie traktowana jest jako zbliżona do umowy spółki cywilnej, do której stosuje się odpowiednio przepisy art. 860–875 k.c. Zgodnie bowiem z art. 860 § 1 k.c., przez umowę spółki wspólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów. Podobnie, jak spółka cywilna, konsorcjum nie posiada także zdolności sądowej, stąd w roli stron postępowania występują sami uczestnicy (partnerzy) konsorcjum.

Podkreślenia wymaga także, że instytucja konsorcjum znajduje częściowo oparcie w art. 23 ust. 1 ustawy z 2004 r. *Prawo zamówień publicznych*, zgodnie z którym wykonawcy mogą wspólnie ubiegać się o udzielenie zamówienia i w takim przypadku ustanawiają oni pełnomocnika do reprezentowania ich w postępowaniu o udzielenie zamówienia albo reprezentowania w postępowaniu i zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego.

Z uwagi na podnoszone już powyżej analogie umowy konsorcjum z umową spółki cywilnej do określenia odpowiedzialności członków konsorcjum za zobowiązania przez nie zaciągnięte zastosować należy przepisy dotyczące odpowiedzialności wspólników spółki cywilnej za zobowiązania. Zgodnie zaś z art. 864 k.c. za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie. Potwierdzenie tego uregulowania w odniesieniu do konsorcjum utworzonego w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego odnajdziemy w art. 141 p.z.p., zgodnie z którym wykonawcy, o których mowa w art. 23 ust. 1, ponoszą solidarną odpowiedzialność za wykonanie umowy i wniesienie zabezpieczenia należytego wykonania umowy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że przyczyną zawarcia umowy konsorcjum przez pozwanych była chęć wspólnego ubiegania się o udzielenie zamówienia w postępowaniu przetargowym organizowanym przez powoda. Mając to na uwadze podkreślenia wymaga, że odpowiedzialność członków konsorcjum wobec powoda- Zamawiającego z tytułu wykonania umowy zawartej w wyniku rozstrzygnięcia przetargu na udzielenie zamówienia publicznego jest solidarna. Oznacza to, że wszelkie wewnętrzne porozumienia i ustalenia pomiędzy członkami konsorcjum odnoszą skutek jedynie pomiędzy nimi i nie mają wpływu na uprawnienia Zamawiającego związane z dochodzeniem roszczeń. Sąd Okręgowy w całości podziela przy tym pogląd Sadu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 17 września 2008 r., sygn. akt III CSK 119/08, zgodnie z którym „Dopuszczając możliwość udzielenia zamówienia podmiotom występującym wspólnie (m.in. jako spółka cywilna lub konsorcjum), ustawodawca narzucił jednak takim podmiotom solidarną odpowiedzialność względem inwestora za wykonanie umowy oraz wniesienie zabezpieczenia należytego wykonania umowy (art. 141 ZamPublU). Trafnie podnosi się w literaturze, że solidarność dłużników stanowi dodatkowe zabezpieczenie interesów wierzyciela, gdyż zwiększa prawdopodobieństwo należytego zaspokojenia jego interesów w postaci wykonania umowy lub - w razie jej niewykonania lub nienależytego wykonania - w postaci odszkodowania za powstałą szkodę. Nie może więc budzić wątpliwości, że wynikająca z art. 141 ZamPublU solidarna odpowiedzialność podmiotów występujących wspólnie po jednej stronie umowy zawartej w wyniku udzielenia zamówienia publicznego dotyczy wykonania prac będących przedmiotem zamówienia, a więc wykonania ich w terminie, z odpowiednich materiałów, w sposób zgodny z umową oraz ewentualnie z zasadami sztuki budowlanej. (...) Rozstrzygając tę kwestię, należy wziąć pod uwagę specyfikę umowy zawartej w wyniku udzielenia zamówienia publicznego. (...) Ustalenia dokonywane w umowie łączącej takie podmioty (np. konsorcjum) co do rozłożenia pomiędzy nich obowiązków wynikających z umowy zawartej z inwestorem, pozostaje dla niego bez znaczenia; ustalenia takie mają jedynie skutek wewnętrzny pomiędzy stronami umowy.”

W świetle powyższego, zarzuty pozwanego J. K. powołującego się na porozumienie zawarte przez członków konsorcjum zwalniające go z wszelkich zobowiązań związanych z wykonaniem umowy dzierżawy uznać należy za bezprzedmiotowe. Niemniej jednak podkreślenia wymaga, że porozumienie, na które powołuje się pozwany odnosi skutek wewnętrznie- pomiędzy członkami konsorcjum. Mając to na uwadze, jeżeli pozwany wykona zobowiązanie

względem powoda, nabędzie on roszczenie regresowe względem pozostałych członków konsorcjum i będzie mógł dochodzić od nich zwrotu uiszczanego świadczenia, zgodnie z treścią zawartego pomiędzy nimi porozumienia.

Odnosząc się zaś do zarzutów podnoszonych przez pozostałych pozwanych wskazać należy, że strona pozwana nie udowodniła w toku niniejszego postępowania, że w skutek działania powoda poniosła ona szkodę w związku z realizacją umowy dzierżawy. Zgodnie zaś z art. 6 k.c. to na stronie ciąży obowiązek udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi ona skutki prawne. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że pozwani nie wykazali, że remont ulicy (...) i późniejsza zmiana organizacji ruchu na tej ulicy wpłynęła na zmniejszenie przychodów z parkingu położonego przy Dworcu Zachodnim. Wprawdzie pozwani przedstawili wydruki obrazujące spadek ich przychodu z korzystania z parkingu w okresie remontu torowiska, jednakże dokumenty te stanowiły jedynie niczym nieoparte twierdzenia powodów, które nie znalazły odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Pozwani w szczególności nie wykazali jakoby okoliczności przez nich podnoszone faktycznie spowodowały zmniejszenie liczby osób korzystających z przedmiotowego parkingu. Jak bowiem wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w okresie, na który powołują się pozwani ilość wystawionych za korzystanie z tego parkingu paragonów uległa zwiększeniu. Wobec powyższego argumenty pozwanych jakoby remont ulicy (...) i późniejsza zmiana organizacji ruchu, czy budowa Dworca wraz z Galerią Handlową i miejscami parkingowymi w pobliżu wpłynęły na zmniejszenie zainteresowania klientów tymże parkingiem uznać należy za oczywiste względów bezpodstawne. Co więcej także przedstawiony przez pozwanych przychód z tego parkingu Sąd uznał za nieudowodniony, biorąc pod uwagę wątpliwości podniesione przez samą stronę pozwaną, jakoby osoby faktycznie zarządzające tym parkingiem każdorazowo wystawiały klientom paragon za zrealizowaną usługę. W świetle zaś zasad doświadczenia życiowego przyjąć należy, że bardziej prawdopodobnym jest, że pracownicy parkingu pobierając opłaty nie wystawiali każdemu klientowi paragonu, niż że nie pobierali oni opłaty za usługę w ogóle. Wobec tego uznać należy, że rzeczywisty przychód pozwanych z tego parkingu mógł być jeszcze większy niż ten deklarowany.

Biorąc pod uwagę powyższe także podniesiony przez pozwanych zarzut potrącenia przysługującej im wobec powoda wierzytelności z roszczeniem powoda dochodzonym w niniejszym postępowaniu uznać należało za całkowicie bezpodstawny. Zgodnie bowiem z art. 498 § 1 k.c. potrącenie jest możliwe tylko w sytuacji, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami. W świetle zaś powyższych rozważań wskazać należy, że pozwani nie posiadali względem powoda żadnej wierzytelności nadającej się do potrącenia.

Bez znaczenia w niniejszym postępowaniu były także zarzuty strony pozwanej dotyczące strat poniesionych w wyniku wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez spółkę (...) Sp. z o.o., bowiem postępowanie to dotyczyło zupełnie innego podmiotu i nie miały wpływu na przebieg niniejszego postępowania. Nie sposób przy tym oczekiwać od powoda-Zamawiającego, że będzie on ponosił odpowiedzialność za wszystkie zdarzenia generujące koszty dla Wykonawcy w toku realizacji zamówienia publicznego. Godzi się bowiem wskazać, że na pozwanych- jako profesjonalnych podmiotach działający w obrocie gospodarczym spoczywał zarówno obowiązek prawidłowego skalkulowania kosztów przedsięwzięcia uwzględnionych przy składaniu oferty jak i ryzyko związane z prowadzeniem działalności objętej przedmiotem zamówienia. W świetle zaś powyższej przytoczonych okoliczności, których Sąd nie będzie już w tym miejscu powielał nie sposób uznać, aby powód ponosił jakąkolwiek odpowiedzialność za rzekome straty, na które powołuje się strona pozwana. Zauważyć także należy, że sami pozwani jako profesjonaliści przyznają, że z pełną świadomością zaprzestali oni regulowania swych zobowiązań względem powoda dążąc tym do rozwiązania umowy pomiędzy stronami. Na marginesie podkreślić należy, że pozwani w toku realizacji umowy wprawdzie wielokrotnie – za pośrednictwem Lidera Konsorcjum zwracali się do powoda z żądaniami obniżenia czynszu dzierżawnego, powołując się przy tym na ulgi udzielane innym przedsiębiorcom, jednakowoż nigdy nie podjęli oni negocjacji celem ugodowego i polubownego rozwiązania umowy łączącej strony. Powyższe pozwala przypuszczać, że pozwani uznawali jednak prowadzoną działalność za rentowną i ich zamiarem- wbrew twierdzeniom samych pozwanych- nie była chęć zniwelowania generowanych strat, a próba wynegocjowania- po zakończeniu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego- korzystniejszych warunków umowy. Godzi się przy tym wskazać, że uprawnieniem powoda było oczekiwanie zapłaty czynszu dzierżawnego ustalonego w umowie dzierżawy, fakt zaś, że w stosunku do innych podmiotów powód zawierał umowy ze wskazaniem niższych stawek czynszu dzierżawnego, czy też przyznawał im

pewnego rodzaju ulgi w trakcie realizacji umów, nie miał w toku niniejszego postępowania żadnego znaczenia. Nie ustalono bowiem natury stosunków gospodarczych łączących powoda z innymi podmiotami, a samo jedynie różnicowane ceny czynszów dzierżawnych ustalanych przez powoda w innych umowach nie może jeszcze być poczytane jako nieuprawnione faworyzowanie jakichkolwiek kontrahentów.

W świetle powyższego podkreślenia wymaga, że w przeciwieństwie do pozwanych, powód w toku niniejszego postępowania w sposób bezsprzeczny wykazał zarówno istnienie jak i wysokość swego roszczenia wobec pozwanych. Co więcej okoliczności te nie były przez pozwanych kwestionowane w toku niniejszego postępowania. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I wyroku – na podstawie art. 693 par 1 kc i art. 141 ustawy Prawo zamówień publ..

O odsetkach ustawowych od zasądzanego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c.

W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Żądanie zapłaty odsetek ustawowych od zasądzanego świadczenia znajdowało uzasadnienie w powołanych wyżej przepisach. Sąd uznał przy tym że zasadnym jest zasądzenie odsetek od kwoty 193.2905,70 zł tj. kwoty roszczenia głównego od dnia 31 stycznia 2016 r. Należy bowiem wskazać, że pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności w terminie 7 dni od dnia otrzymania przedmiotowego pisma. Wobec braku potwierdzenia odbioru wezwania zapłaty przez pozwanego Sąd przyjął, iż pismo to zostało mu doręczone po 3 dniach, a co za tym idzie 7 dniowy termin zapłaty upływał w dniu 30 stycznia 2016 r., więc odsetki od przedmiotowej kwoty należne są od dnia 31 stycznia 2016 r. Natomiast odsetki od sumy 35.511,90 zł stanowiącej kwotę skapitalizowanych przez powoda odsetek wyrażoną w nocie odsetkowej z dnia 18 stycznia 2016 r. należne są od dnia 18 marca 2016 r., stanowiącego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 kpc. Z uwagi na powyższe na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 3 pkt 3 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku (Dz.U.2013.490 j.t.) Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanych solidarnie 25.853,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd biorąc przy tym pod uwagę stopień zawikłaności sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika powoda przychylił się do jego wniosku i zasądził koszty zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. (punkt III wyroku)

/-/ SSO Jacek Musielak